

Emel Sayın:

“Ünü taşımaya çalışırken, çabalarken kaçırdığınız, elinizin, ayağınızın altından akıp giden zaman...”

16 Aralık 2008 günü Mithat Alam Film Merkezi'nin konuğu ünlü sanatçı Emel Sayın'dı. Şarkıcılığının yanı sıra sinema oyuncusu olarak da çok sevilen bir isim olan Emel Sayın izleyicilerin yoğun ilgi gösterdiği ve moderatörlüğünü Mithat Alam'ın yaptığı söyleşide neredeyse çocuk yaşında başlayan müzik hayatı ve oyunculuk kariyerine dair keyifli bir söyleşi gerçekleştirdi. Söyleşinin sonunda salondan gelen yoğun isteği kırmayarak iki de şarkı seslendiren Sayın Merkez tarihinde bir ilk gerçekleştirmiş oldu.

Mithat Alam: Bir çocuk, sesinin güzel olduğunu kendisi mi anlar yoksa etrafındakiler mi onu fark eder? Siz çocukluğunuzda sesinizin güzel olduğunu nasıl anladınız?

Emel Sayın: Sesimi fark ettiğimde beş yaşındaydım. Bunu daha önce bazı röportajlarımda da anlatmıştım. Annem evde hep şarkı söylerdi, sesi güzeldi. Ben de onu hayranlıkla dinlerdim. Demek ki müziğe bir ilgim varmış. Tabii, farkında değilim. Sonra bir gün, annem mutfakta bir iş yapıyordu, ben de oturdum radyonun başına, hayranlıkla dinliyordum. Bütün insanların o sırada radyo dinlediğini düşünüyordum. Ben de bu şarkı söyleyen kadın gibi büyük kitlelere ulaşmak, kalabalıklara şarkı söylemek istiyorum diye aklımdan geçirdim. “Herkes beni tanısin istiyorum.” dedim kendi kendime ve bir karar verdim. Sonra il-

kokula başladım. İlk gün sınıfta seksen kişiydik. O günü hiç unutmuyorum. Öğretmenimiz Nazire Öğretmen'di. "Bugün ilk dersimiz Müzik olsun. Tanışalım, kaynaşalım. Şarkı söylemek isteyen var mı?" dedi. Şöyle bir baktım, hiç kimsenin eli kalkmadı. Sonra bir tek benim parmağım kalktı. "Sen mi?" dedi, "İsmin ne?". "Emel." dedim. "Haydi bakalım bize bir şarkı söyle." dedi. Ben de, annemden öğrendiğim bir ağıt vardı, onu söylemeye başladım. Bir baktım ki öğretmenim ağlıyor. Öğretmen ağlarsa siz de ağlarsınız. Neden olduğunu bilmezsiniz. Baktım bütün herkes ağlıyor. Ben böylece o okulda ve bütün sınıflarda ünlü oldum ve her sınıfın müzik dersine beni davet ediyorlardı. Öğretmenimden izin alınıyordu. Yani ben okulun şarkıcısıydım.

Mithat Alam: Ailenizde profesyonel olarak müzikle uğraşan kimse var mıydı?

Emel Sayın: Hayır, yoktu.

Mithat Alam: İlk önce opera sanatçısı olmayı düşünmüşsünüz, doğru mu?

Emel Sayın: Evet, böyle bir heves vardı içimde ama ne yapacağımı bilmiyordum. Keşan Ortaokulu'nda Nezhin öğretmen vardı. Son sınıftaydım, "Emel ne yapacaksın?" dedi. "Ailemle İstanbul'a taşınacağız, liseye devam edeceğim." dedim. "Bence sen konservatuara gitmelisin." dedi. Çok etkilendim, hiç düşünmemiştim ve kafama konservatuara gitmeyi koydum. Sonra İstanbul'a geldik. Yaz tatilindeydik. Normal liseye gidecektim, ailem her şeyi ayarlıyordu. Gene radyoda, gene bir kadın şarkıcı bir şarkı söylüyordu ama bu sefer bir opera sanatçısıydı. Muhteşem bir sesi. O kadar etkilendim ki adeta büyülendim. Dinledim, bitsin de ismini öğreneyim diye bekliyordum. Sonunda "Maria Callas'tan, Tosca Operası'ndan şu aryayı dinlediniz." dedi. Ben bunu hiç unutmadım. Bu sefer Maria Callas gibi olacağım diye tutturdum. Bundan sonra da konservatuara gitmenin doğru bir şey olduğunu anladım ve aileme de bu kararımı bildirdim. Opera sanatçısı olaca-

ğım diye İstanbul Belediye Konservatuvarı Şan Bölümü'ne üç yıl devam ettim.

Mithat Alam: Bize biraz da müzik eğitiminizden bahseder misiniz? Kimlerden eğitim aldınız?

Emel Sayın: Konservatuvara başladığım için çok mutluydum. Konservatuarda hocamız Alice Rosenthal idi ve ben parlak bir öğrenciydim. Bana yetenekli olduğumu söylüyorlardı. Mesela her sene, sınıfı geçen iki veya üç öğrenci oluyordu ve öğrencilerden biri ben oluyordum. Bu böyle devam ederken, ben mutlu iken ailem de Türk Sanat Müziği'ni çok seviyorlar ve bana sürekli "Kızım, tabii ki istediğini yap. Opera Müziği çok güzel bir müzik ama Türk Sanat Müziği, bizim müziğimiz, biz Türk'üz, Türkiye'de yaşıyoruz. Eğer böyle bir yola girmek istiyorsan, sanatçı olmak istiyorsan Türk Sanat Müziği'ni tercih etmelisin." diyorlardı. Aslında Türk Sanat Müziği'ni seviyordum ama ben operacı olmak istiyordum. Bir türlü vazgeçemiyordum. İki arada kaldım.

Sonra, bir gün annem elimden tuttu, ne yaptı ne etti, o gün için çok önemli bir sanatçı olan Münir Nurettin Selçuk'tan randevu almayı başardı. Evine gittik. Böyle bir şeyi pek yapmayan, özel öğrenci almayan bir büyük üstad bizi kabul etti evine. Gözümün önündedir, bizi nasıl karşıladığı, nasıl davrandığı... Bir İstanbul beyefendisi... Mesafeli ama aynı zamanda da samimiydi. Beni dinledi. "Peki, ben bu çocukla ilgileneceğim." dedi. Onbeş yaşındaydım ve haftada iki gün, bizzat kendisi bana ders verirdi. Bu benim için çok büyük bir şanstı. Bu iki, iki buçuk sene kadar böyle devam etti. Aynı zamanda konservatuvara da gidiyordum. Yani Klasik Batı Müziği, bir yandan da Klasik Türk Müziği eğitimi alıyorum. İkisi çelişki halindeydi; çünkü iki farklı ses kullanıyorsunuz. Türk Sanat Müziği'nde başka bir yerden çıkıyor ses. Batı müziğinde ise başka bir teknik kullanıyorsunuz. Okulda egzersize başladığımızda Alis Rosenthal "Sen yine gittin. Türk Müziği öğrendin, çalıştın." diyordu. Ne diyeyim, yalan da söyleyemiyordum. Ama Münir Nurettin hocam buna hiç itiraz etmezdi. O da zaten bu

teknığı benimseyen, bu teknikle şarkı söyleyebilen çok nadir bir sanatçıydı. Ben bunu bir süre bu şekilde götürdüm.

Konservatuarı bitiremeden, ailemin ekonomik sıkıntıları nedeniyle konservatuarı bırakmak zorunda kaldım. O arada bir ses yarışmasına girdim. Annem ve babam beni yine çok yönlendirdiler. Onlar Hürriyet Haber Ajansı'nın düzenlediği bir ses yarışmasına girmemi istediler. "Peki." dedim, girdim. Orada ses kraliçesi oldum. Jüride olan Necdet Yazar ismindeki bir ses sanatçısı yanında çalışmam için çok ısrar etti. "Benim bir gazinom var Ankara'da. İçkisiz, yemeksiz bir aile gazinosu, Gençlik Parkı'nda. Orada kızınızın sahneye çıkmasını istiyorum. O bir yıldız olacak. Bana güvenin, onu destekleyeceğim." diye ısrar ediyordu ama ailem ve ben istemedik. Çünkü çok gençtim ve başka ideallerim vardı. Ancak ailemin ekonomik sıkıntıları öyle büyük boyuta ulaştı ki bir gün annemi gizli gizli ağlarken gördüm. Ailenin en büyük çocuğu bendim. Hiçbir şey demedim, görmezlikten geldim ama sonra anneme "Anne ben sahneye çıkacağım. Çalışmak istiyorum." dedim. İtiraz da etseler Necdet Bey'in teklifini kabul ettik. Ankara'da sahneye çıktığımda on yedi yaşımdaydım.

Mithat Alam: On yedi yaşında sahneye çıkmak çok zor değil mi?

Emel Sayın: Çok zordu. Çok utanıyordum ve istemediğim bir işti. Önüme bakarak söylüyordum ama halk beni müthiş sevdi. Güzelmişim de ama çok farkında değildim. Hakikaten de hiçbir şeyin farkında değilimdim çünkü daha çocuktum. Şimdinin on yedi yaş gençleri bu kadar masum değil çünkü şartlar çok farklı. Onlar daha bilinçli, daha geniş bir vizyona sahipler. Ben çocuk gibiydim.

İlk günü hatırlıyorum: O kadar alkışlıyorlar ki... Üç şarkı söyledim ve kaçır gibi içeriye girdim. Alkışlar durmuyordu. Necdet Bey çok mutlu, annem de orada sahne arkasındaydı. Necdet Bey "Çıksana kızım, istiyorlar." dedi. "Hayır, çıkamam, çıkamam." dedim. Beni böyle bir itti arkamdan, ben pat pat koşarak çıktım yeniden. Başka şarkı da hazırlamamıştım. Son okuduğum şarkıyı bir daha oku-

dum. Bir yıl sonra Ankara Radyosu'na girdim. Özel bir imtihanla radyoya alındım ve de yedi yıl Ankara Radyosu'nda kaldım. Yani Ankara süreci sekiz yıl sürdü. Sekiz yıl sonra da İstanbul'a geldim.

Mithat Alam: Radyoda solist olmak çok daha ayrı bir şey sanıyorum. Çünkü sinema olsun, konser olsun, sahne olsun, televizyon olsun; hep görünüyorsunuz ama radyoda görünmüyorsunuz. Bunun artıları mı, eksileri mi var?

Emel Sayın: Ben on sekiz yaşında Ankara Radyosu'na girdim. Orada çok önemli sanatçılar vardı. Herkes birbirine "Bir kız var. Gidin onu dinleyin." diyormuş. Çünkü ben o kadar muntazam, o kadar iyi okuyorum ki herkesin dikkatini çekmiş. Münir Nurettin Selçuk'un öğrencisi olmak çok özel bir şey. Haberim yoktu, Radyodan geliyor, dinliyorlarmış. Sonunda beni radyoya almak istediler. Özel bir imtihan oldu. O imtihanı kazandım ve bana direkt solistlik verdiler. Yani stajyer olmadım ben. Çünkü çok iyi ve çok doğru okuyordum. Bu büyük bir heyecandı. Emisyonlar canlıydı, yani bant yapmıyorduk. Direk canlı olarak yayınlanıyordu; o anda dinliyor herkes. Televizyon da yok o zamanlar ve radyo çok önemli. Bir de tabii istediğiniz şarkıyı söyleyemiyorsunuz. Çok sıkıydı Ankara Radyosu. Toplu programlara girerdik ve sürekli eğitilirdik. Erol Savaşan vardır; çok önemli bir bestecimizdir. O repertuarımızı hazırlardı. Ben radyonun en genciydim. Bir yandan da sahnelere devam ediyordum. Yedi sene böyle devam etti.

Mithat Alam: Necdet Yazar gazinosundan sonra Ankara'da sahne almaya devam ettiniz. Ondan sonra, Egemen Bostancı sizi Lalezâr Gazinosu'na, İstanbul'a davet ediyor. Daha evvelden assolistlik yapmış mıydınız?

Emel Sayın: Ankara'da assolist olmuşum. Önceleri, beni hep önden çıkarırlardı. Sonra ablalarım, ağabeylerim çıkardı. Uvertür değilsem de solist altı olarak çalıştım hep ama sonra solist olmuşum. Ankara'da aşama yapmış, bir yere gelmişim. Halk Ankara'da beni çok ku-

cakladı. Onlara hep minnet duyarım. Dikkati çektim herhalde ki İstanbul'dan teklifler aldık.

İlk teklif Lalezâr değil Lunapark'tı. Teklif Osman Kavrân'dan gelmişti. Ben bu işleri hiç bilmiyordum. Ankara'da kendimi daha güvende hissettiğim için o ortam içindeydim ve İstanbul çok zor bir yer olduğu için korktum. Gelmek istemedim. Assolistlik teklif ettiler. Özer Altın, "Gidelim, bak ne kadar büyük paralar kazanacaksın." dedi. Beni teşvik etti ve ne yaptığımı bilmeden İstanbul'a geldik. O dönem Nesrin Sipahi çok popülerdi. O programını bitirdi, biz gittik. Özer Altın, Münir Nurettin'in bütün o ağır konser şarkılarını repertuara koymuştu. Programa başladık. Daha üçüncü şarkıya gelince insanlar gitmeye başlıyordu. Altıncı şarkıda bir anda gazino boşalıyordu. Çok üzülüyordum. Ankara'da her şey çok güzeldi ama İstanbul başka bir yer, başka bir şey istiyor. Bir ay anlaşmıştık ama on sekizinci gün bizi gönderdiler. İlk çok üzüldüm, anladım ki ben hiç hazır değilim.

Sonra ikinci teklif geldi: "Gaskonyalı Toma". O günün popüler, güzel bir gazinosuydu. Büyük sanatçıların çalıştığı bir yerdi. Bekir Bey diye çok efendi bir sahibi vardı. O dönem evlenmiştim. Eşim "Olabilir." dedi. Gitti, gördü; güzel bir yer. Ben alışayım diye Radyo'dan izin alıp geldik. Ama gazinonun açılmasına daha bir on gün vardı. Bekliyoruz, bekliyoruz ama bir türlü başlayamıyoruz. En sonunda bir gün Bekir Bey geldi. "Çok özür diliyorum, çok üzgünüm. Hiç kimse sizinle çalışmak istemiyor. Kimse sizi tanımıyor." dedi. Diğer sanatçılar beni kabul etmiyordu ve programa başlayamadık. Ölmek istiyordum. İkinci kez başarısız olmuşum. Nasıl üzgün olduğumu anlatamam. Eşimle çok üzüldük ve o gün dönmeye karar verdik. Tren bileti alındı. Akşama doğru tekrar kapı çaldı. Koşarak, heyecanla Bekir Bey geldi. "Kurtulduk, kurtulduk!" dedi. "Ne oldu." dedik. Muzaffer Akgün vardı. O, "Ben bu genç assolistle çalışırım." demiş. Bir aylık anlaştık ama program çok başarılı olduğundan bir ay daha uzattık.

O arada her gün gelip, en önde oturup beni seyreden biri varmış. Ben o kişiyi bilmiyordum. Gene çok çekingenim,

kimsenin yüzüne bakmadan şarkımı okuyor ve sahneden iniyordum. O gelen zat film prodüktörü Turgut Demirağ'mış. Gelip benim ağızıma bakarmış. Şimdi onun sekreteri olan Liza Tuna Hanım anlatıyor bana. Ertesi gün ofise gidip: "Liza, bir genç kadın geldi. Bir insanın ağızı bu kadar mı güzel olur?" diye anlatmış. O bana böyle hayranlık duyarken benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Sonra, film teklif etti, görüşmek istedi. İlk filmimi onunla yaptım.

Mithat Alam: 70'li yıllar gazinoların altın çağı ve gazino kültürü çok ayrı bir kültür. Bize biraz bu kültürden bahsederseniz? İyi bir kültür müydü yoksa kötü müydü?

Emel Sayın: Hep güller atarlardı, yukarıdan aşağıya. Ben onu hiç istemezdim çünkü güller atıldıktan sonra sahnede rahat yürüyemiyordum. Kayıyor insanın ayağı ve düşüyorsunuz. Fakat sevenleriniz var, hayranlarınız var. Şef garson gül yapraklarını tepsiyle getirirdi. Alışkanlık ya da modaydı, bilemiyorum. Bazen de zavallı gülleri yolup yolup başınızdaki aşağıya dökerlerdi. İnsanın ağızına giriyor şarkı söylerken. Birçok kez başıma geldi; konsantre olmuştunuz, haberiniz yok, birden gül yaprakları iniyor tepenize. Ne yapacağımızı şaşırırdık.

Bir kere de ben Makber'i okuyordum, sinek kaçtı ağızıma. Ankara'da daha o ilk zamanlar hem de. "Aaa" derken küçük bir sinek gitti ama hiç bozmadım. Orada birkaç saniye öldüm, gözümde yaşlar geldi. Herhalde "Ne kadar duygulu okuyor." demişlerdir. Sineği yutmak zorunda kaldım ama kimseye bir şey belli etmedim. Keşke etseymişim. Şimdi olsa söylerim, insanlık hâli. O zaman çok ayıp olur diye söylemedim. Sineği yuttum. Güller de öyleydi, yutuyordunuz bazen. Öte yandan gazino kültürü iyi mi, kötü mü, bilmiyorum. Ben gazinoda çalışmayı çok sevmiyorum. Çok zor geliyordu. Çünkü ben alkol almayan biriyim. Biraz da çekingen bir yapım var. Sahnede beni beğeniyorlar, yani o işi iyi yapıyorum. Başarıyorum ama o ben değilim sanki. Karşımda içki içmiş, alkollü bir kitle var. Ne olursa olsun aranızda o anda bir farklılık oluyor. Yani, ben de içsem, ben de onlar gibi olsam belki çok daha rahat olacak

ama ben hep böyle çekinerek, utanarak, korkarak sahneye çıkardım. İşimi de daima en iyi şekilde, elimden ne kadar geliyorsa yapmak için çok gayret ederdim. Fakat bu beni müthiş yorardı.

Bir de ben, evi, aile hayatımı çok seven biriyim. Şimdi haftada bir gün, çalışabileceğiniz bir platform, bir yer varsa çalışılabilir. O zamanlar biz her gün, her Allah'ın gününü, her gece çalışıyorduk. Bütün bir sene kendime tatil için on gün ayırabilirim deliler gibi onun tadını çıkarmaya çalışırdım. Çünkü hiç ara vermeden çalışırdık. Bu çok yorucu bir tempoydu tabii. Her gece gazinoya giderken arabanın içinden evlere bakardım. "Şimdi ne güzel ailece oturmuşlardır. Ya yemek yiyorlar, ya hep birlikte sohbet ediyorlar, ya televizyon varsa onu seyrediyorlar." diye düşünürdüm. Onlara özenirdim.

Benim çalıştığım gazinolarda kalite vardı. Beni rahatsız eden hiçbir şey, hiç kimse olmadı diyebilirim. Maksim Gazinoları çok nezihti, yemeğinden, temizliğinden, sahnesine kadar. Ben de daha çok bu müesseselerde çalıştım. O açıdan bir rahatsızlığım yoktu. Saygı görüyorduk ve dinleyicimiz pırıl pırıldı. Çok sık gelirdi. Yani sahnedeki sanatçıyla şıklık yarışında olabiliyordu izleyici. Sahneden baktığınız zaman sahneden çiçek gibi görürdünüz herkesi. Bu da o ortama ve o sanatçılara gösterilen saygıyı anlatan bir şeydi. O açıdan şanslıydık.

Mithat Alam: Oraya gelen insanlar içki içiyor ve oraya gelmelerinin sebebi aslında eğlence, ses dinlemek değil. Sizin çok müstesna bir sesiniz var. Onlar o müstesna sesi dinlemekten öte, aynı zamanda sizi, bir star görmek için oradalar. Ses ikinci planda onlar için. Belki de bu sizi çok tatmin etmiyordu.

E mel Sayın: Evet, benim ideallerim çok başkaydı. Yani ben konser veren bir sanatçı olmayı arzu ediyordum. Yılda iki, üç kez çok özel konserler vermek... Benim idealim buydu ama şartlar beni o yola soktu. Ben de yapmam gereken işi yapmaya çalıştım. Uzun senelerdir çok ilgi gördüğüme göre demek ki bunu yapabildim.

Mithat Alam: Gazinoda çalışmak maddi olarak doyurucu muydu?

Emel Sayın: Evet, sanıyorum öyleydi. Yani bugün alınan paralar o zaman alınmıyordu. Bugünün starları çok büyük paralar kazanabiliyorlar. Biz o kadar büyük paralar almıyorduk ama eğer o paraları iyi değerlendirebilerseniz büyük servetler elde edebilirdiniz. Ben hiç ticari zihniyette biri değildim. Para hep gerilerde kalıyordu benim için. Ya aldığım eğitim, ya da yapım böyleydi, bilmiyorum. Benim paramı hep başkaları yönetirdi. Para konusunda pek bir şey bilmezdim. Eğer ben de ticari düşünseydim çok çok büyük servetlerim olurdu. Ben buna çok önem vermedim. Şimdi de kimseye muhtaç değilim fakat o zamanlar paramı daha iyi değerlendirebilirdim. Ben parayı ön plana almadığım için hep kaliteyi tercih ettim. Huzurum için, mümkün olduğunca kaliteli yerlerde, kaliteli işler yapmayı tercih ettim.

Mithat Alam: O dönemde, gazinoların mafya ile ilişkili olduğu söylenirdi. Bu doğru muydu? Siz böyle şeylere şahit oldunuz mu?

Emel Sayın: Birçok sanatçı arkadaşımın başına bazı şeyler geldi. Hem de filmlerde rastlayabileceğimiz türden... İçten içe bir korku olduğu doğrudur. Aba altından sopa göstermek deyişiyle tabir edeceğimiz olaylar söz konusuydu.

Beni de bir defa kaçırdılar. Bir defasında, Ertem Eğilmez'in Mısır'daki Türk Filmleri Haftasına iki sanatçı götürmesi gerekiyordu. Tarık Akan ve ben, o dönemin en popüler isimleriydik. Bizi davet ettiler, biz de seve seve gittik. Orada söyleşiler, film gösterileri oldu. Çok güzel geçti her şey. Gitmeden önce de ilk defa Çakıl Gazinosu'nda çalışmıştım. Çok sevdiğim bir sahibi vardı, Behzat Bey. Genç birisiydi. İlk defa onda çalışacağım çünkü o dönemde Maksim Gazinoları, bir de Lunapark Gazinoları vardı. İkisi İstanbul'un büyük ve rakip olan iki gazinosuydu. Biz o iki arada perişan oluyorduk. Bir ara ikisinde birden assolist

olarak çalışmıştım. Oradan oraya koşuyorum. Neyse, döneceğim Kahire'den ve ertesi gün Çakıl'a başlayacağım, öyle bir anlaşmam vardı. İlanlar çıkmıştı.

Eşimle eve geldik, valizlerimiz elimizde kapıyı açtık, evimize girdik. Ben üstümü değiştirmek için içeriye gittim. Kapı çaldı. Eşim açtığı için ben bakmıyorum. Geldi birden. "Hiç değişme. Gidiyoruz." dedi. "Aa, nereye gidiyoruz?" dedim. "Hiçbir şey sorma bana. Hemen çıkıyoruz." dedi. Bir tuhafılık olduğunu anlamadım. Kim geldiyse o gitmiş, kapıda kalmış. Camdan dışarıya baktık. Kapımızın önü araba doluydu. "Bak! Şu iki araba Osman Kavran'ın adamlarıyla dolu. Hepsinde silah var." dedi. "Eee, ne ilgisi var yani bizimle?" diye sordum. "Osman Kavran senin Çakıl'da çıkmanı istemiyor. Onun için yarın başlayamayacağız." dedi. "İsmet böyle bir şeyi nasıl kabul edersin?" dedim. "Etmek zorundayız." dedi. İsmet de çok kültürlü, Yüksek Mühendis, aydın bir insan ve böyle şeylere aldırılmaz, karşı koyar ama ne dedilerse boyun eğdi. Perişan oldum. Karşı koymak istiyorum, koyamıyorum. Arabaya bindik gidiyoruz "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Sürekli olarak "Sus!" diyor bana. Havaalanına gittik. Arkamızda birtakım adamlar geliyordu. Uçağa bindik, o adamlarla beraber İzmir'e geldik. Efes Oteli'ne getirildik. "Çok güzel bir suit oda, kral dairesi. Burada üç gün misafirimizsiniz ama dışarıya çıkmayacaksınız." dediler. Benim sınırlarım bozuldu, film çeviriyoruz gibi geldi. Gülmeye başladım çünkü oyun gibi geldi. İnanamıyorum böyle bir şeye ve hakikaten orada üç gün kaldık. Böylece Çakıl'a başlamamış oldum. Üç gün sonra İstanbul'a döndük ve iki gün sonra da Lunapark'ta çalışmaya başladım. Bu benim onuruma çok dokundu. Bir başkası bununla çok gururlanabilir. "Paylaşamıyorum, aman ne kadar hoş." diye düşünebilir ama hiç de hoş bir şey değildi.

Mithat Alam: Daha tatlı şeylere geçelim; konserlere, yurtdışı konserlerinize. İlk olarak nereye gittiniz? En çok nelerde konser verdiniz? En keyifli konserleri nerede verdiniz?

Emel Sayın: Yurtdışı konserlerim Dışişleri Bakanlığı'nın beni görevlendirmesiyle gerçekleşti. Yurtdışına on üç defa gittim. İlk konserim Bakü, ikinci konserim ise Moskova'da oldu. Bunlar benim çok gururlandığım, bana onur veren konserlerdi. Konserlere çok iyi hazırlanırdım. En az bir ay boyunca gideceğim ülke neresiyse onların şarkılarını öğrendim. Onların milli kıyafetlerinden edinir, onlara sürprizler hazırlardım. Özel repertuarlar hazırlardım. Bu konserlerde hiçbir maddi karşılık da yoktu. Sadece küçük bir harcırah alırdık. Çok da başarılı konserler oldu. Mesela Bakü'ye dört konser için gitmiştik ama yirmi bir konser verdik. Sonra da Moskova'ya, oradan da üç kere İran'a gittim. İran çok farklı bir tecrübeydi. Ülkemde daima sevildim, sayıldım ama oradaki inanılmaz bir sevgiydi. Sonra Tunus'a, Cezayir'e, Bangladeş'e gittim. Mesut Yılmaz döneminde de iki defa Amerika'ya gittim. Toplam on üç ayrı ülkeye gittim ve hepsi benim için çok önemli, ayrı bir yeri olan anılardır.

Mithat Alam: Turgut Demirağ'dan teklif gelmeseydi sinema yapmayı düşünür müydünüz?

Emel Sayın: Hiç aklıma gelmezdi. Yolun başındaydım zaten. Böyle bir şeyi de hiç düşünmüyordum. Turgut Demirağ, çok aydın, çok kültürlü, çok hoş bir adamdı. Onu çok sevdim ve kendisine güven duyduk. Teklifine hayır diyemedik ama ben ne yapacağımı bilmiyordum. Film çevirmek nedir, kamera nedir, ışık ne yapılır, nasıl yapılır, bunların hiçbirini bilmiyordum.

O dönemde Ankara'da çalışıyordum. Maksim'in bir şubesi olan Köşk Gazinosu'nda assolistim. İstanbul'da da film yapıyorum. Sabah ilk uçakla İstanbul'a geliyor, akşam kadar sette rol yapıyor, sonra akşam uçağıyla dönüyordum. Otele girmeden sahneye hazırlanıyordum. Şarkılarımı söyleyip otele gidiyor, ancak iki-üç saat uyuyabiliyordum. Bir ay boyunca bu şekilde çalıştım. O filmde Ayhan Işık'la oynadık. O zamanlar senaryo da yoktu. Yönetmen anlatırdı. Sesli çekim de yoktu. Bir suflör olur, o günkü oynayacağımız sahneleri verir, siz de okur ezberlerdi-

niz. Birisi size sufle eder, siz de tekrar ederdiniz. Çok prova yapardık çünkü tekrar çekme imkânı pek olmazdı. Film pahalıydı. Dijital ortamda değildik. Onun için çok prova yapıp, filmi bir kerede bitirirdik. İlk filmlerim bu şartlarda çekildi. Ayhan Işık gerçekten kral gibi sayılan, sevilen, beğenilen bir aktördü. Çok heyecanlandım. Ben genceciğim ve hiç tecrübem yok. Yönetmen Yılmaz Atadeniz'di. O kadar bilinçsizdim ki evcilik oynadığımızı zannediyordum. Bu şartlarda filmi çektik, tabii bir şeye de benzemedi. Yani hiçbir ses getirmedi. Böyle bir tecrübeydi ve ben hiç adapte olamadım, ısınamadım.

Sonra, İstanbul'a geldim. Sanıyorum ki çok dikkati çektim, duyuldum. Saner Film'den teklif geldi. Ben hiç istemiyordum ama beni ikna ettiler, böyle ite kaka beni o işe soktular. Mısırlılarla ortak bir yapımdı. Arka arkaya iki film çektik: *Eyvah* (Orhan Eğilmez, 1970) ve *Makber* (Metin Erksan, 1971). Yönetmenimiz Metin Erksan'dı. Filmler Mısır'da da çok beğenildi. *Makber* filminden sonra "Makber" şarkısı da bana yapıştı, herkes benden onu istiyordu.

Mithat Alam: Metin Erksan Türk Sineması'nın çok önemli bir yönetmeni ve siz Metin Erksan'la beş film çektiniz. Kendisinin oyunculara karşı zor bir tavır olduğu bilinir. Siz Metin Erksan'la nasıl bir ilişki kurdunuz?

Emel Sayın: Metin Erksan gerçekten de zor bir yönetmendi. Sertti, hatta bazen oyunculara karşı kaba olabiliyordu. Fakat bana en küçük bir saygısızlığı veya sert bir davranışı olmadı. Çok itinalı davrandı, çok destek verdi ama diğer oyunculara zaman zaman yapmadığı kalmıyordu. Oyunu beğenmediği zaman alay ediyor, kırıcı olabiliyordu. Her zaman değil elbette; zaman zaman beğenmediği bir şeyde çok sinirli olabiliyordu, bağırıp çağırıyordu. Bir ara Murat Soydan'a takmıştı: "pıynırcı" yani peynirci diyordu ona. Murat Soydan Trakyalı'ydı. "Pıynırcı, ne olacak pıynırcı?" deyip duruyordu, biz de çok gülüyorduk. Yani çok tatlı bir yanı da vardı. Ben memnundum, Metin Erksan'ı çok seviyordum. Bana çok destek veriyordu. Sonra çok üzüldüm niye işimi biraz daha ciddiye almadım di-

ye. Hiç tecrübem yoktu ama daha dikkatli davranmaya çalışıyordum. Kısacası bizim aramız iyiydi. Metin Bey'e çok saygım ve sevgim vardır.

Mithat Alam: Siz Ertem Eğilmez'le de çalıştınız. O da Türk Sineması'nda çok önemli bir isim. Biraz Ertem Eğilmez'den bahseder misiniz?

Emel Sayın: Evet, kendisi Türk Sineması'nda çok önemli bir yere sahiptir. Onunla çalışmak, onu tanımış olmak büyük bir şanstı benim için. Ekip çalışmasının ne demek olduğunu onunla öğrendik. Herkes kendisi bir şey yazıyor, çiziyor, çekiyordu. Oysa Ertem Eğilmez bambaşka bir sistemle çalışıyordu. Çok zekiydi. Zeki olduğu kadar çok komik, çok komik olduğu kadar da asabi bir insandı. Tehlikeliydi; adeta saatli bir bombaydı. Ne zaman, nasıl patlayacağı, ne yapacağı belli olmazdı. Hepimiz onu hem çok severdik, hem de ödümüz de kopardı. O çalışma çok güzel bir ekip çalışmasıydı. Herkes bir şey söyler, herkes fikrini belirtirdi.

Benim o en çok sevdiğim iki filmim *Yalancı Yarım* (Ertem Eğilmez, 1973) ve *Mavi Boncuk*'tur (Ertem Eğilmez, 1974). Üç film yaptım onlarla, birincisini Orhan Eğilmez çekmişti. O da çok güzel bir film, *Eyvah*; ama *Mavi Boncuk* ve *Yalancı Yarım* bence çok daha farklıydı, çok güzeldi. O filmler, bugün bile sıkılmadan, yadırgamadan izlenebilir filmlerdir. Bu çok önemli bir şey. Kadromuz çok güzeldi. Biz Ertem Ağabey'den çok çekinirdik.

Benim bir gün yine acemiliğim tuttu. *Yalancı Yarım*'de bir piknik sahnesi vardı, Sultansuyu'na gittik. Gerçek bir piknik sahnesi oldu. O kadar çok figüran var ki. Yüzlerce insan, piknik yapıyorlar. Bir de bizim grup vardı: Metin Akpınar, Zeki Alasya, Tarık Akan, Kemal Sunal, Adile Naşit, Münir Özkul. Hepimiz böyle bir arada yemek yiyeceğiz. Filmde ben Tarık Akan'a aşığım. Oyun havaları çalıyor bir yerde. Bizimkiler başladılar oynamaya. Ben de oynamaktan çok utanırım. Bildikleri için beni çekeştiriyorlar sağımdan solumdan. Artık nasıl gerildiysem "yaa Ertem Abi şunlara baksana" diye bağırıvermişim. Her şey, herkes

o kadar doğal ki ben o an film çektiğimizi unutmuşum sizin anlayacağınız. Tabii ben bunu der demez Ertem Abi'nin suratını görmeliydiniz. "Hanımefendi, hanımefendi biz burada oyun oynamıyoruz, film çekiyoruz!" diye öyle bir bağırdı ki. Tabii ben hemen ağlamaya başladım, beni affetmeyecek, azarlayacak korkusuyla.

Gene bir gün dansöz elbisesi giydirdiler bana, oynayacağım, göbek atacağım. Sahne çekilmeden önce kuliste ağlamaya başladım. Halit Akçatepe yanıma geldi; "Emel niye ağlıyorsun?" diye sordu. "Bana şimdi 'Bu sahnede oyna.' diyecek. Ben oynayamam hayatta. Ne yapacağım?" dedim. Ertem Ağabey'den rolümü yapmasam bana ne yapar, ne der diye çok korkuyorum. Çünkü hakarete falan tahammülüm yoktu. "Ay Emel, deli misin? Şöyle şöyle yaparsın. Bir şey yaparsın, olur biter." dedi Halit. O sırada Tarık geldi. "Ne oluyor?" dedi. "Tarık, ben oynayamayacağım." dedim. İki birden beni teselli ettiler, cesaret verdiler. Sahneye çağırdılar, gittim. Mum gibiydim. Ertem Ağabey "Oyna." dedi. Ben utanıyorum ve oynayamıyorum. "Stop!" diye nasıl bağılıyor bir bilseniz. "Yahu, göbek atmaya utanan kadın mı olurmuş!" dedi. Nasıl ağrıma gitti; ağlayacağım, ağlayamıyorum. "Haydi!" dedi. Korkudan başladım kıvrıma ama olmuyor tabii; kamera ustalığıyla, bir şekilde idare ettiler. Böyle anılarım var Ertem Ağabey ile. Birlikte çalıştığımız günler mükemmeldi. Yaptığı filmler de ortada. O bir dehaydı.

Mithat Alam: Hulki Saner ve Orhan Elmas'la da çalıştınız. Hatta Atıf Yılmaz'la da bir defa film çektiniz, *Acı Hatıralar* (Atıf Yılmaz, 1977).

Emel Sayın: O İranlılarla yaptığımız bir film, ortak bir projeydi. Filmin bir kısmı İran'da bir kısmı Türkiye'de çekildi. O dönemde İran'ın çok popüler bir aktörü olan Ghadari diye bilinen İteç Kadri ile oynuyorduk. İran'a gittik, bazı sahneler de orada çekilecekti. Bir gazete bayinin önnünden geçiyoruz, bir bakıyoruz derginin kapağında benim resmim. Nereye gitsek benim bir resmimle karşılaşıyorduk. Çok enteresandı. Ben İran'da da çok ün-

lüydüm aslında. Allah'tan filmde de ünlü bir şarkıcıyı oynuyordum. Onun için çok yadırganmadı.

Mithat Alam: Atıf Yılmaz bu filmi, İran'da da çok fazla tanıdığınız için mi, İran film sektörüyle ortak bir yapım halinde yaptı?

Emel Sayın: Orada tanındığım için böyle bir film isteği oldu. Yapımcı Türker İnanoğlu'ydü. Ben o filmi de çok seviyorum. Özellikle şarkılarını ve müziklerini seviyorum. Şimdi de öyle; doğru seçilmiş bir müzik filmde çok etkili oluyor. Mesela *Issız Adam*'ın (Çağan Irmak, 2008) müzikleri gibi şarkılarımız çok önemliydi. Ben nereye gitsem, otuz beş yıl geçmiş olmasına rağmen hala Mavi Boncuk şarkısını söylüyorum. Hala Yalancı Yarım, Makber istenir. Filmlerdeki şarkılar insanları çok etkiliyor.

Mithat Alam: Türk Sineması'nın önemli jönleriyle birlikte çalıştınız: Ayhan Işık, Tarık Akan, Cüneyt Arkın, Kartal Tibet, Ediz Hun. Bunlar önemli oyuncular. Bu oyuncularla ilişkiniz nasıldı?

Emel Sayın: Hepsi kollarını açtılar, hepsi destek verdiler. Çok nazik davrandılar. Cüneyt Arkın aynı zamanda bir yönetmendi. Onunla çektiğim film, benim son filmimdi. Sonra küstüm, kızdım, "Bir daha film yapmayacağım!" dedim. Sözümde de durdum.

Mithat Alam: Siz Adile Naşit, Münir Özkul, Halit Akçatepe, Zeki Alasya, Metin Akpınar ve Kemal Sunal'ın yer aldığı bir komedi kadrosuyla çalıştınız. Senaryo ilk defa o filmde var değil mi?

Emel Sayın: Evet, orada senaryo var. Ön çalışma, fikir ve tartışmalar da var. Herkes fikrini söyleyebiliyordu. Üstelik Sadık Şendil gibi çok önemli bir senarist de vardı.

Mithat Alam: Engin Çağlar'la beş tane filminiz var ve bunlar aslında Emel Sayın filmleri. Çünkü bu filmlerin hayata geçme sebebi, orada sizin oynamanız ve sizin şarkılar söy-

lemeniz. Peki, projeler nasıl başlıyordu? Yani yapımcı size gelip, sizi bir filmde oynatmak istediğini mi söylüyordu?

E mel Sayın: Evet. “Sizinle film yapmak istiyoruz. Bize evet der misiniz?” şeklinde geliyordu teklif. Sonra, biz eğer sıcak bakıyorsak öteki aşamaya geçiyor kiminle, nasıl oynayacağımızı soruyorduk. Eşim bu konularda çok et-kendi. Yani, ben hep onu dinliyordum, onun etkisindeydim, ona inanıyor, güveniyordum. O doğru bulursa yapmam gerektiğine inanıyordum.

Mithat Alam: Hangi oyuncuyla oynayacağınıza siz mi yoksa yapımcı mı karar veriyordu?

E mel Sayın: Yapımcının teklifiydi. Hiçbirine de itiraz etmedik. Ben İstanbul’da, Lalezâr programımdan itibaren büyük bir sükse yaptım. Bir gün, gazinoda bir telaş vardı. “Ne oluyor? Bir şey var sizde.” Dedim. “Fahrettin Arslan gelecek.” dediler, en başa döndük yine. Fahrettin Arslan çok önemliydi. Yani Maksim müesseseleri, gazinolar çok önemliydi. Ben Lalezâr’da çalışıyordum ama Lalezâr da yeni açılan, çok şık, farklı bir mekandı. Çok sükse yaptı. Hemen yanı başımızda, biraz ilerimizde Maksim Gazinosu vardı ve orada Zeki Müren çalışıyordu. O zamanlar bunu anlayamayacak kadar acemiydim. Şimdiki aklımla korkarım Zeki Müren’in karşısına geçmeye ama bunu anlayamayacak kadar tecrübesizdim ve Zeki Müren oradayken ben onun karşısına geçtim. Maksim’in işleri sarsıldı. Biz tıklım tıklım dolduk. Bir aylık süre iki aya çıktı, uzattık. Böyle bir şey olunca Fahrettin Arslan da duymuş. Merakından Lalezâr’a gelmeye karar vermiş. Onun gelip, bir sanatçıyı dinlemesi çok ender görülen bir şeydir ve çok önemlidir. Onun için telaşlanmış herkes. Ben de heyecanlandım. Geldi, o böyle özel masa ister, yanında birkaç kişiyle dinlediler. Sonra bizimle görüşmek istedi. Eşim ve ben oturduk. “Sizin Bebek Maksim’de çalışmanızı istiyorum. Burası bitince orada başlar mısınız?” dedi. Kabul ettik ve bu benim çok büyük bir adımım.

Lalezar'da böyle büyük bir sükse yaptıktan sonra hemen filmciler keşfetti beni. İlk filmimde Turgut Demirağ'ın çektiği *Şampiyon*'du (Turgut Demirağ, 1970). Ondan sonra da Saner Film'le yedi film yaptık.

Gazinolarda yalnızca bir kesime hitap edebiliyor: İstanbul, Ankara, İzmir. Koskoca Türkiye'deki halk sizden pek haberdar olmuyor. Ancak yazılı basında çıkıyorsunuz, o kadar. Televizyon'la birlikte kendimizi daha çok gösterdik, dinlettik ama filmler benim için çok büyük adım olmuştur. Çünkü daha çabuk tanınmama neden olmuştur. Türkiye'nin her yerine gitti o filmler ve halk beni çok sevdi. Beni hemen kabul ettiler. Bu, benim için büyük bir şans. *Şampiyon*'dan sonraki filmler de iş yapınca "Bu kadının filmleri iş yapıyor." Diye konuşulmuş camiada. Dördüncü filmim olan *Feride* gişe rekorları kırdı, olay oldu. Ondan sonra da paylaşılamayan biri oldum. Hem sahnelerde, hem sinemalarda bu durum devam etti. Ben de bu filmlerin bana çok büyük faydası olduğunun farkındaydım. Şarkılarımı da lanse edebiliyordum. Bir de halka, yani Türkiye'nin her yerine gidebiliyordu bu filmler. Öte yandan bu filmler ticari amaçlıydı. Filmim iş yapınca çok memnun oluyorduk, hepsi memnundu. Bunun arkası da geliyordu. Bütün filmlerimin iyi gişe yaptığını biliyorum ama bazıları daha çok başarılı oldu.

Mithat Alam: Bu şartlarda senaryo olmaması normal çünkü size gelen yapımcı Emel Sayın filmi yapmak istiyor. "Emel Sayın filmi"nde de Emel Sayın şarkılar söyleyecek. Önce sizin kabul etmeniz lazım, ondan sonra da senaryo oluşturulacak. En azından, sete gelmeden senaryonun oluşturulması beklenebilir ama onu da yapmıyorlardı herhalde?

Emel Sayın: Evet, yapmıyorlardı. Fakat bu kimi zaman değişebiliyordu. Ortada çok belli bir şey yoktu ama ne yapacağımız aşağı yukarı belliydi. Dediğiniz gibi, ben şarkıcı olarak tutulan, iyi şarkı söyleyen, popüler bir isimdi. Tabii ki her şey onun üstüne kuruluyordu.

Mithat Alam: Birlikte çalıştığınız jöner sizi nasıl karşıladılar, kucak açtılar mı? Çünkü onlar da bu filmlerin esasında “Emel Sayın Filmleri” olduğunun farkındaydı. Buna bağlı bir kıskançlık yaşandı mı?

E mel Sayın: Ben hiç öyle bir şey sezmedim. Hepsi çok nazikti. Bunu çok samimi söylüyorum. Hiçbirinin beni rencide edecek, rahatsız edecek en küçük bir davranışı olmamıştır. Hepsisiyle çok iyi dost, arkadaş olduk. Çok saygı, sevgi içerisinde çalıştık. Hatta bazen bana yardımcı olmaya çalıştılar ama ben de onlara öyle davranıyordum. Ben bir aktris, ben bir oyuncu değilimdim. Sinema sanatçısı olanın onlar olduğunu biliyor, onlardan yardım istiyordum. “Burayı nasıl oynamalıyım? Yapamıyorum.” diyebiliyordum. Hiç burnum havada davranmadım. Eğer öyle davransaydım onlar da bana ona göre davranırlardı. Ben hep saygı gösteriyordum. Onun için de ilişkilerimiz hep iyi oldu. Yani ne olduğumu biliyordum ben.

Sinemayı sonradan çok sevdim. Sinemanın ne kadar güzel bir iş olduğunu Ertem Eğilmez’le birlikte, onun filmlerinde anladım. Babam, beni ona emanet etmişti. Kendisiyle çok yakındık. Beni çok severdi, ben de onu.

Bir gün ekip toplanmıştı, bütün sanatçı arkadaşlarımız onun evinde toplandık. Konuşuyorduk. Ben genelde sessiz kalırdım, hep dinlerdim. O gün aralarındaki tek kadın bendim. Ertem Ağabey ekonomik bir sıkıntıdan bahsediyordu; “Böyle bir sıkıntımız var. Bundan sonraki filmi yaparken zorlanacağım.” gibi bir şeyler anlatıyordu. Ben de parayı çok bilmeyen biriydim. O kadar üzüldüm ki “Ertem Ağabey, bundan sonraki filmde ben para istemiyorum.” dedim. Herkes bir sustu. Ertem Ağabey bir şey demedi. Ondan sonra bir şeyler konuşuldu ve toplantı bitti. Ben kalktım, gittim. Arkadan bir konuşma. Tutmuş kendini o zamana kadar, bana kıyamıyordu, bağırıyordu. “O kim oluyor da bana böyle bir teklifte bulunuyor?” diye söylenmiş. Çok kızdı ve bir daha benimle film yapmadı. Ben bunun bu kadar büyüyeceğini tahmin etmemiştim. İyilik yaptığımı düşünüyordum. Çok büyük bir çocukluk yaptım.

Mithat Alam: Ertem Eğilmez hemen kabul etmediğine göre çok mu az para alıyordunuz?

Emel Sayın: O günkü şartlara göre iyi para alıyorduk. İlk filmimde, Turgut Demirağ bana yirmi beş lira önerdi. “Paranı vermeyeceğim.” dedi. “Niye?” dedim. “Benim Yalova’da bir yazlığım var. Onun yanında yirmi beş liraya satılık bir daire var. Sana onu aldıracağım.” dedi. “E, iyi.” dedim ben de. Bu meblağlar o günün iyi parasıydı gibi geliyor bana. Ertem Ağabey’den aldığım para da yanılmıyorsam böyle bir şeydi ama benim için filmde aldığım paraların önemi yoktu. Sahnedeki para daha önemliydi. Hayatıma geçirdiğim, kullandığım para oydu.

Mithat Alam: Türk Sineması’nda müzikal yerine, daha çok müzikli filmler vardır. Müzikal demiyorum çünkü müzikallerde hem dans ederler, hem de şarkı söylerler. Bizde dans yok, sadece şarkılar var ve bu bakımdan da müzikli filmler diyorum. Türk Sineması’nda müzikli filmlerin yeri hakkında bir şeyler söylemek ister misiniz?

Emel Sayın: Müzikli film demek doğru olur sanıyorum. Ben de siz söyleyince düşündüm. Eski filmleri seyrediyoruz; bazılarında katlanmak zor olsa da onlarda da seviyecek, gülünecek bir şeyler var. Öte yandan hepsinde şarkılar var. Demek ki şarkı Türk filmleri için çok önemli. Türk halkı bizim müziğimizi seviyor veya müzik filmin konusunu daha etkili hale getiriyor. Mesela birisi öldüyse, arkadan bir müzik başlıyor ve insanı ağlatıyor. Yani müzik o anı daha etkili kılıyor.

Mithat Alam: 1950, 1960 ve 1970’lerde müzikli filmlerin daha fazla olduğunu görüyoruz. 90’lara ve 2000’lere geldiğimizde ise müzikli filmlere rastlamıyoruz. Sizce, ses sanatçıların yer aldığı bu filmler biranda neden azalıyor?

Emel Sayın: Daha farklı filmler yapılmaya başladı. Şimdi o ses sanatçılarına daha başka bir tavırla yaklaşıyor, bizi küçümsüyorlar. Onu ben bazen duyuyorum. Bunu tiyatro sanatçıları, gerçek oyuncular, aktörler söylü-

yorlar ama söylememeleri lazım, çünkü bir dönem o aktisler, aktörler hepsi sahneye geldiler, şarkı söylediler.

Mithat Alam: Yeşilçam Sineması bir ara neredeyse reddedildi. Şimdi belli bir ölçüde hakkı veriliyor. Yeşilçam Sineması ile ilgili genel olarak neler söylersiniz? Yeşilçam Sineması'na siz nasıl bakıyorsunuz?

E mel Sayın: Evet, Yeşilçam Sineması bir ara neredeyse durdu. Yani hiç film yapılmıyordu. Şimdi daha yüksek bütçelerle filmler yapılabiliyor. Zaten bütün dünya artık iç içe yaşamaya başladı. Dünya Sineması'nın, Hollywood'un filmlerini biz de dünya ile aynı zamanda seyrediyoruz, görüyoruz. Bence bir şeyler öğrenildi, aşıldı. Dünyayla yarışmasak da bizde de çok iyi filmler yapıldığına inanıyorum. Mesela *Issız Adam* (Çağan Irmak, 2008) çok güzel bir film. Ondan ise önce *Babam ve Oğlum* (Çağan Irmak, 2005) var.

Mithat Alam: Çağan Irmak beğendiğiniz bir yönetmen sanıyorum. Peki ya Yavuz Turgul?

E mel Sayın: Çağan Irmak'ı çok beğeniyorum. Onda önemli bir ışık var. Yavuz Turgul, hem senarist hem de yönetmen olarak çok önemli biri. Başka değerlerimiz de var. Bütün filmleri göremiyorum ama sanıyorum ki çok iyi yeni filmler var. Onları görme imkânım olmadı. Fakat Türk Sineması'nın büyük bir aşama içinde olduğunu ben şahsen görebiliyorum. Yeşilçam'da gülünç denecek kadar tuhaf filmler yapılmış ama o günlerde halkın beklentisinin ne olduğunu da düşünmek gerek. Şimdilerde halkımızın beklentisi yükseldi. Çünkü dünyadaki bütün olayları takip edebiliyoruz. Bilgisayar var, televizyon var, daha çok seyahat etme imkânları var. Her şey çok değişti. Dünyaya bakış açımız farklı artık. Eskiden bunlar yoktu. O şartlara göre, halkın beklentisi doğrultusunda filmler yapıyordu. Çok küçük bütçelerde, teknik imkânsızlıklarda yapılan filmler de o kadar oluyordu. Eğer şimdi kötü filmler yaparsak çok ayıp diyorum ben. Artık hep aşmak, aşmak ve çok çok iyi filmler yapmak lazım. Başka ülkelerde ödüller de

alıyoruz, bu hoş bir şey. Bunları daha da yükseltmemiz lazım. Çünkü bunu yapabiliriz. Ben, bizim oyuncularımızda ve yönetmenlerimizde bu ışığı görüyorum ve çok hoşuma gidiyor.

Mithat Alam: Filmlerinizde dublör mü kullandınız yoksa kendi sesinizi mi kullandınız?

Emel Sayın: Filmlerde başkası konuşuyordu. Çok komik. Jean Mahfi konuşuyordu filmlerde. Türkan Şoray ve Filiz Akın'la sesimiz hep aynıydı. Aynı tarz ve aynı ses tonuyla konuştuk, hep aynı şekilde güldük. Ben iki dizide oynadım ve orada kendi sesimi kullandım. Diziler sesli çekimdi. O, zor ve bilmediğim bir işti ama ilk başta zorlanmam da altından kalktım.

Mithat Alam: 1980'de son filminizi çekiyorsunuz, *Rüzgâr* (Cüneyt Arkın, 1980). Bu filmde sonra başka film çekmediniz. Ne oldu? O filmde sizi küstüren neydi?

Emel Sayın: Cüneyt Arkın hem yönetmen hem de başrol oyuncusuydu. Film, bir aşk filmiydi. Bir yatak sahnesi vardı. Ben çıplak gibi görünüyorum. Altımda gecelik bir şeyler var. Ben çok rahat değilsem de sahneyi yaptık tabii. İki, üç gün sonra bir baktım ki Haftasonu Gazetesi'nde kocaman resimlerim çıkmış. "İşte Emel Sayın'la sevişme sahnesi!" gibi bir başlık atılmış. Çok üzüldüm. O dönemde herkesin bu tür olaylara bakışı çok farklıydı. Belki bu kadar üzülmeye değmezdi ve bir açıklama yapılabilirdi. Ben bunu yapmadım, küstüm. Bunun altından kalkamayacağımı hissettim. Çok kötü oldum ve "Bir daha filmlerde oynamayacağım! İstismar ediliyor." dedim. Yapımcıya da küstüm. Şimdi çok iyi dostuz. Çünkü o, "Ben yapmadım." dedi. Bir gazeteci gizlice girmiş, çekmiş. Kırıldım, istismar edildiğimi düşündüm. Fakat sinema içimde kaldı. Şimdi de bu güzel filmleri görüyorum. Çok iyi bir projede oynamayı ne kadar isterim aslında. İki sene önce iki teklif aldım; birisi *Bir İhtimal Daha Var'dı* (Uğur Uludağ, 2006). İstemedim. Sonra Hülya Avşar oynadı o filmde.

Mithat Alam: Sinema yapmayı düşünüyorsunuz sanırım. Tekliflere açık mısınız?

Emel Sayın: Açığım; ama kimse gelmiyor.

Mithat Alam: Yanılmıyorsam 2001'de bir televizyon dizisinde oynamaya başlıyorsunuz. 1980'den 2001'e kadar hiçbir film yapmıyorsunuz değil mi?

Emel Sayın: Film yok. 2001 yılında, Osman Yağmurdereli'nin *Aşkım Aşkım* dizisinde rol aldım.

Mithat Alam: Sinemayla mukayese ettiğinizde televizyon keyifli mi?

Emel Sayın: Keyifli ama sinema yaptığım dönem o kadar geride kaldı ki bugünkü sinemayla mukayese edemeyebilirim. Bugünün sinemasının çok farklı olduğuna inanıyorum çünkü biz o filmleri çok zor şartlarda yaptık. Bir filmde neredeyse kör oluyordum. Bunu şartları anlatabilmek için söylüyorum. Bu Hulki Saner'in çektiği bir film sırasında başıma geldi. *Çam Sakızı* (Hulki Saner, 1974) diye bir film. Yalova'ya gittik, orada bir sahne çekilecek. Sabah gittik, akşam döneceğiz. O kadar hesaplı ki işler, filmi bir haftada çektik. Çekim sırasında iki, üç tane güçlü spot lamba vardı. Bir tanesi bomba gibi patladı. Camı kırıldı. Ben de önüneydim. Neyse, bir şey olmadı. Çekime devam ettik. Meğer cam kırılınca asla devam etmemek lazımmış. O ışık direkt göze geliyor ve çok zararlı. Benim haberim yoktu bundan. Devam ettik. Sahneyi bitirdik. Sabah erken kalkıp, yine çekime gideceğim. Gece dört gibi inanılmaz bir acıyla birden uyandım. Gözlerimi açamıyordum. Tasavvur edemeyeceğiniz kadar büyük bir acıyla kendimi yerden yere atıyordum. Eşimin ödü koşturdu. Hiç görmüyordum, beni apar topar hastaneye götürdü. Meğer o ışıklardan zarar görmüşüm. Kapadılar gözümü. Bir hafta hiç açılmadı ve kör olma tehlikesi atlattım. O günkü şartlar böyleydi. Bugün ki şartlar böyle değildir mutlaka. Onun için dizilerle filmleri mukayese edemiyorum.

Mithat Alam: Televizyonda başka çalışmalarınız oldu mu?

E mel Sayın: Oldu. İki defa Talk Show yaptım. Keyifliydi. Zorlukları vardı tabii ama ben çok sevdim. Bir tanesini ben bitirdim. Türker İnanoğlu'yla, ATV'de yaptığımız bir Talk Show'du. Gayet güzel, düzeyli bir programdı. Fakat bir şey oldu yine ve ben kırıldım. "Ben bu programı bitireyim." dedim. Türker İnanoğlu bana küstü. Çok iyi giden bir işti, reytingler iyiydi, gelen konuklar harikaydı. Sekiz program çektik. Bir şeye alındım ve "Ben devam etmeyeyim." dedim.

Mithat Alam: Neye alındınız?

E mel Sayın: Ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum. Ne olduğunu Türker Bey de anlamadı. "Öyle mi?" dedi ve benimle uzun süre konuşmadı. Şimdi yine çok sevdiğim bir dostum ve çok şükür görüşüyoruz. Öbür program Kanaltürk'teydi. Onüç bölüm anlaşmamız vardı. Onüç bölüm sonra maddi imkânsızlıklardan dolayı bitirdik.

Mithat Alam: 1983'de yaptığınız, iki tane Türk Sanat Müziği müzikaliniz var.

E mel Sayın: Evet, ilk Türk Sanat Müziği müzikalini Egemen Bostancı'yla yaptım. 83 ve 84 yıllarıydı ve çok güzeldi. Müzikal çok ilgi gördü. Çünkü kadro muhteşemdi: Şener Şen, Adile Naşit, Mehmet Ali Erbil, Yıldırım Gürses, İlyas Salman, Ayşen Gruda, Coşkun Sabah ve bir de dans grubu vardı.

Mithat Alam: Müzikali 92'de de tekrar ettiniz değil mi?

E mel Sayın: İkincisini yaptık. Hiç ilgisi olmayan bir şeydi, *Muhabbet 92*. Yine Şener Şen'le yaptık. Mustafa Oğuz'un projesiydi. O da çok sevildi. Onu, salon bulamadığımız için başka şehirlere taşıyamadık. Bu yüzden altı ay sonra bitti. Böyle iki de müzikalimiz oldu. Ben müzikali çok sevdim. Çok da yorucu bir tecrübeydi. Yani şimdi öyle bir teklif gelse yapmayabilirim; çünkü fiziki yorgunluğu çok fazla bir iş. Çok fazla ayakta kalmak zorundasınız. Dans var, şarkı var. Üç saat sürekli sahnedesiniz, zor bir iş ama bir o kadar da keyifli.

Mithat Alam: Üç sene evvel, Timur Selçuk Orkestrası eşliğinde Münir Nurettin Selçuk şarkılarını söylediniz. O şarkılardan bir albüm yapmayı düşündünüz mü hiç? Çünkü o muhteşem bir konserdi.

Emel Sayın: Doğru. Dinleyeceğim, eğer düzgünse onu da albüm haline getireceğim.

Mithat Alam: Diyelim ki tekrar dünyaya geldiniz; Emel Sayın'ın yaşadığı hayatın hangi kısmını tekrardan yaşamak istersiniz? Neleri değiştirmek, neleri eklemek istersiniz?

Emel Sayın: İnsanın özel hayatı, evliliği, çocukları insanın yaşamında çok önemli. İlk olarak, ilk eşimle olan evliliğin devam etmesini isterdim. Gençlikte insan hatalar yapıyor, anlayamıyor, birçok şeyi kavrayamıyor. Bugünkü aklımla, evliliğimin bozulmaması için her şeyi yapardım. O zaman bunu anlayamadım, kavrayamadım. Sonra, bir daha dünyaya gelseydim işimi biraz daha farklı yapardım, Yine sanatçı olmayı isterdim ama bu şansısı daha farklı kullanıp, daha verimli olup daha da iyi olabilirdim. Kendimi fazla hırpaladım. Belki daha iyi şeyler de yapabilirdim. Mesela ben beste yapmayı, öyle bir birikiminin olduğunu da hissediyorum; ama bir türlü organize olamıyorum. Bugün daha sakinleşmiş olmama rağmen bunları gerçekleştiremiyorum. Eğer bugünkü bilincimle genç yaşarımda olabilseydim, çok daha üretken, daha da iyi şeyler yapabilirdim diye düşünüyorum. Çok büyük mutluluklar, çok büyük başarılar yaşadım. Buna rağmen hala yapamadığım şeyler var. Bunları da yapardım gibi şeyler geçiyor aklımdan. Yani daha da verimli olabilirdim gibi geliyor.

Dinleyici Soruları

Yeşilçam'da ücretlerin ödenmesiyle ilgili bir soru soracağım. Bu hep bahsedilen bir bono sistemi, siz de bahsettiniz. Paralar peşin mi ödenirdi yoksa gerçekten bono alıp, aldığınız bonoyu bonocularla kırdırmak gibi şeyler mi yaşanırdı?

Emel Sayın: Yok, ben hiç bono falan almadım. Parayı da ne zaman alıyordum, ne oluyordu hiç bilmiyorum. Benim param benim elime gelmezdi, eşim veya annem yönetirdi. Benim parayla ilgim yoktu; ama bono almadığımızı, bu paranın nakit ödendiğini gayet iyi biliyorum ve hatırlıyorum. Çok az paralar alıyorduk; ama hiç aksamadı.

Siz, işin eğitimi almış bir sanatçınız. Türkiye’de hep yapılan bir tartışma da okullu-alaylı konusudur. Siz bu konuya nasıl bakıyorsunuz? Siz bu tartışmanın neresinde duruyorsunuz?

Eğitimi tercih etmemek mümkün değil; ama eğitim insanlara biraz sınır getiriyor. Yani eğitilmiş bir insan, böyle dağıta dağıta şarkısını okuyamaz, zorlanır. Bilgileri olduğu için o sınırları kolay kolay aşamaz. Onun için de nüanslar yapmaya çalışır. Eğitilmiş bir şarkıcıyla eğitimsiz bir şarkıcının şarkı söylemesi arasında büyük fark vardır. Eğitimsiz olanlarda daha çok doğaçlama vardır, sesini çok özgür bırakır. Başka bir lezzet vardır onda. Eğitimsiz olan şarkıcılarda bir ilkelik vardır. Ölçülere. Bu bazen daha ilkel olan halkın çok hoşuna gider. Ben eğitilmiş olmayı daima tercih ederim. Eğitim inkâr edilemez bir şey. Size çok şey katar. Eğitilmiş insanlara, eğitimsiz müziği dinletmek daha zordur. Eğitilmiş bir şarkıcının şarkı söylemesi çok farklıdır. Bilerek dinlersiniz, doğruyu dinlersiniz. Bu tartışılır bir şey ve hangisi tercih edilir, bilemiyorum. Bir İbrahim Tatlıses’i düşünürsek; ne kadar büyük kitlelere hitap ediyor. Eğitimsizdir. Şimdi kendini belki eğitiyor, öğreniyor, o başka; ama sesini böyle alabildiğine koyar ortaya. Bir Münir Nurettin Selçuk, tartışmasız çok büyük bir sanatçıdır. Eğitilidir, bu işi bilerek yapar. Onun kitlesi ise çok farklıdır; ama ölümsüzdür. Arkada bıraktığı eserler, öğrenciler vardır. Teraziye koyduğumuz zaman, bence daima eğitilmiş kazanır.

Sahne korkusuyla nasıl baş edersiniz?

Emel Sayın: Ben her sahneye çıkışında o korkuyu yaşıyorum. Benim için sahnenin, konserin büyüğü, kü-

çüğü, daha önemlisi, önemsizi olmuyor. Her defasında aynı derecede bir korku ve heyecan sarar beni. Çıkmadan önce dua ederim. Dualarla o korkuyu biraz yatıştırırım ve kendime daha çok güven sağlarım. Doğrusunu isterseniz, ilk şarkıda daima bir bocalama yaşarım. Üçüncüde ise yavaştan açılmaya başlarım.

Ülkemiz 85 yıllık çok genç bir cumhuriyet ve siz bu sürecin önemli bir kısmında, hem millî bir sanatçı olarak, hem de halkın en küçük tabakasına kadar inmiş birisi olarak yer alıyorsunuz. Türkiye Cumhuriyeti sanatının büyük bir bölümünü kaplıyorsunuz. Hayatınız, tecrübeleriniz, anılarınız ticari bir kaygı güdülmeden, başkaları tarafından değil de, sizin tarafınızdan kaleme alınıp kitap hâline gelecek mi?

Emel Sayın: Bunu çok istiyorum, düşünüyorum. Birkaç senedir düşünüyorum. Karar vermeden önce çok zaman harcayan biriyim. Uzun uzun düşünürüm. Bütün işlerimde böyle oluyor. Bunu birkaç yıldır ciddi olarak düşünüyorum ve de çok ucuna geldim. Önümde bazı konserler var. Onlar olmasa da keşke başlasam, diye düşünüyorum. Bunu yapacağım inşallah.

Ünlü olmak ve bu kadar mütevazı olmak... Bunu nasıl başarıyorsunuz?

Ünlü olmak bir armağan, bir ayrıcalık... Hepimiz öyle görüyor, öyle bakıyoruz. Ben de böyle olduğunu kabul ediyorum ama inanın ünlü olmak, bütün güzelliğinin yanında çok da zor bir şey. Onu taşımak çok zor ve çok yorucu çünkü çok ağır yükler getiriyor. Yük dediğimiz şey, sorumluluklar. Hem kendinize karşı sorumluluklar ediniyorsunuz, hem sevenlerinize, halkınıza karşı. Eğer bunları hissediyorsanız zaten sanatçısınız demektir. O sorumluluğu hissetmezseniz, çok önemli olduğunuza da inanmıyorum. Bütün bunları üstlenince, o güzellikleri yaşarken çok yoruluyorsunuz. Ben hep teşekkür ediyorum hem halkıma, hem de Allah'ıma. Bu çok büyük bir nimet ama zaman zaman kendimi çok yorgun hissediyorum. "Değer miydi?"

diye sorgulamaya başlıyorsunuz kendinizi. Bu ünü taşımaya çalışırken, çabalarken kaçırdığınız, elinizin, ayağınızın altından akıp giden zaman... Güzel ve sizin için önemli olan şeyler var. Onları düşündüğünüzde “Değer miydi?” diyorsunuz kendi kendinize. Tam “Değmezdi.” diyeceğinizi zannederken “Değerdi.” deyip çıkıyorsunuz. Değerdi. Ben bundan memnunum, bütün zorluklarına rağmen. Bana yeniden bu hayat verilse yine bunları yaşamak isterdim. İnsanların sevgisi çok önemli. Sevgiye ve sevmeye alışıyorsunuz ve bunun eksilmesini istemiyorsunuz. İşte zorluk orada. Bu eksilebilir, bitebilir. Böyle bir korkuyla yaşıyorsunuz. Kendinizi bütün bu sevginin bir gün bitebileceğine alıştırmaya çalışıyorsunuz. Kabullenmek zorundasınız ama kolay değil. Bu insanı yoruyor. Ünlü olmak hem çok güzel hem de çok zor.

Sizi müzikli sinema sayesinde tanıdık. Şarkılar canlandırdığınız roller için özel olarak mı yapılırdı, yoksa hali hazırda olan şarkıları tanıtma amacı güdülerek bu şarkılar mı kullanılırdı?

Emel Sayın: Özel müzikler de yapıldı, halihazırda yapılmış ama kimsenin bilmediği şarkılar da kullanıldı yerine göre. Mesela ben Mavi Boncuk’u hiç bilmezdim. Böyle bir şarkı varmış ama ünlü değildi bu şarkı, yani bilinmiyordu. Yönetmenimizin veya o işi üstlenmiş olan kişinin onu bulup çıkarıp ortaya koyması çok önemli. Bu, müzikalde yapıldı. Mesela yaptığım *Neşe-i Muhabbet*’te bir Eller Eller şarkısı vardır, o özgündür. Filmlerde ya yeni bir şarkıyı tanıtıyorduk ya da çok sevilen şarkıları okuyorduk.

Peki, *Rüzgâr* filminizin müzikleri?

Rüzgâr’da (Cüneyt Arkın, 1980) Selami Şahin şarkıyı o film için yapmıştı. *Feryat*, *Hicran* filmlerinin filmlerle aynı ismi taşıyan şarkıları da özel yapmıştı. Feride ve Gülizar da özgün dü... Yıldırım Gürses de *Feryat* filminin şarkısını özel olarak o film için yapmıştı.

Dün akşam Feride filmini izledim. Orada ki şarkılı sahneler çok güzel. Orada enstrüman çalıyormuş gibi yapan insanlar var. Yani daha sonra dublaj yapıyor. Bu sahne çekilirken müthiş bir gürültü olmalı diye düşündüm. Bu sahneleri nasıl yapıyordunuz?

Emel Sayın: Dikkat ederseniz o eski filmlerde senkron hiç tutmaz. Siz mesela “Yarabbi!” derken, ağzınız hiç tutmaz. Bu söylediğiniz şeyler daha orada başlıyor aksama-ya. Hemen hemen bütün o filmlerdeki şarkı sahnelerinde bu var. Ben onları seyrederken hala çıldırıyorum. Ama o kadar gürültü oluyordu ki yönetmeni duyabiliyorduk. Çünkü sesli çekilmediği için sürekli yönetmen bağırdı. “Emel, şimdi sağa dön!” gibi.

Son yıllarda çok fazla nostaljik Türk Sanat Müziği albümleri çıkıyor. Çok da tutuyor. Türk Sanat Müziği adına neden yeni şarkılar, yeni eserler üretilmiyor?

Haklısınız, bunu ben de düşündüm. Sanki bestecilerimiz bugünün şartlarına göre beste yapmaya çalışıyor. Yani zevkler değişti, anlayış, bekleyiş değişti. Genç bir nesil geldi ve onların beklentileri farklı. Bestecilerimiz de buna göre beste yapmaya çalışırlarken ya yapamıyorlar ya da başarılı olamıyorlar. Onun için de Pop Müzik yapan besteciler daha başarılılar. Bunu okuyan sanatçıların da albümleri daha çok satıyor veya daha çok ilgi görüyorlar. Yani Türk Sanat Müziği'nin gerilerde kaldığı bir gerçek ama bunun nedenlerine girersek... Herkeste kabahat var. Ben televizyonları çok etkin görüyorum bu konuda. Ne verirsiniz halk onu alıyor. Türk Sanat Müziği'ne daha çok yer verilmesi gerektiğini düşünüyorum, çünkü Türk Sanat Müziği sevgisi Türk halkında var. Yani bu genlerimizde var. Eğer aileden o eğitimi aldıysanız, aileniz Türk Sanat Müziği'ne ilgi duyduysa, dinli-yorsa, bu mutlaka o çocuğun bir yerlerinde vardır, kalmıştır. Türk Sanat Müziği'ni algılamak gençler için çok zor, bu da ayrı bir şey. Sözleri daha ağırdır, müziği daha farklıdır. O müziği anlamak için bir yaşamışlık gerekiyor. Onun için de Türk Sanat Müziği'ne ilgi gösterenler hep orta yaşın üstün-

dedirler. Ben gençleri kabahatli bulmuyorum, çok haklılar. Ben de Batı Müziği diye başladım, Türk Müziği dinlemezdim. Sonra yavaş yavaş Türk Sanat Müziği'nin inceliğini, duygusallığını keşfettim. Besteciler de bunun çelişkisini yaşıyorlar bence. Türk Sanat Müziği bestesi yapan bestecilerimiz çok azaldı. Belki çok güzel şarkılar yapıyorlar da ortaya çıkamıyor, bilemiyorum. Bu, arz- talep meselesi.

Sinemaya giriş sürecinizi ve müziğe giriş döneminizi düşünmenizi rica edeceğim. Çok güzel bir kadınsınız. Bu yeni alanlarda kendinizi kabul ettirmeniz ve “Ben sadece güzel değilim.” demeniz için daha fazla çalışmanız gerekti mi ya da böyle bir gereklilik hissettiniz mi? O sektördeki diğer çevreler tarafından böyle bir şey hissettirildi mi size?

Emel Sayın: Bana hep güzel kadın dediler. Ben bunun çok farkında olan biri değildim. Bu durum müziğimi, sesimi hep ikinci plana attı. Ben bunun sancısını hep çektim. Kendime “Yaşlanayım ben, görürsünüz. Müziğim kalır. Fiziğim eskisi gibi olmayınca yaptığım müziğin de ne kadar iyi olduğunu anlarsınız.” diyordum. Kendi kendimle sürekli bir savaş içindeydim. Ben müziğimle ön planda olmayı çok isterdim ama insanlar beni hep güzel olarak gördüler. Güzelliğimi ön plana aldılar gibi bir duygu içindeyim. Ben hep bunun rahatsızlığını duydum.

Bugün ses sanatçıları, şarkıcıları düşündüğümüzde, sahne teklifi almaları için bir üretkenlik içinde olmaları gerekiyor. Yani iki, üç yılda bir albüm çıkarmaları gerekiyor. Bu sizin döneminizde nasıldı? Diğer sanatçılardan yapılan repertuarlar bir sahne sanatçısını, bir şarkıcıyı yıllarca götürebiliyor muydu?

Şimdi hızlı tüketim var. Bir kere o kadar çok şarkı söyleyen insan var ki arada fark edilmek, kalıcı olabilmek çok zor. Şimdiki genç sanatçılar çok dikkat çekici şeyler yapmak zorunda. Bizim dönemimizde biz çok kalabalık değildik. Halk da daha seçiciydi. Daha azdık ama iyi şeyler yapıyorduk. Mesela ben hala 30 yıl önce okuduğum şarkıları

okuyabiliyorum. Şarkılar da sanatsal ağırlığı daha fazla olan şarkılardı. Şimdi çok hafif şeyler üretiliyor ve çabuk tüketiliyor. Bir kalabalık, bir karışıklık, bir karmaşa, bir kaos var. Klasik olabilmek çok zor şu dönemde. Başarılı olabilmek, kalıcı olabilmek çok zor ama bizim dönemimizde bu böyle değildi. Çünkü biz sanatsal ağırlığı olan işler yapıyorduk. Şimdiki besteler ve şarkılar adı üstünde popüler; çabuk tüketilen şeylerdir. Türk Sanat Müziği'nde şimdi öyle şarkılar üretilmiyor ama yapılmış şarkıları dinlediğinizde hala keyif alırsınız. "Benzemez kimse sana, tavrına kurban olayım." dediğiniz zaman genci de dinler, yaşlısı da bilir. Şimdi ise kalıcı şarkılar, kalıcı işler tek tük oluyor. Onun için de bir panik halindeler. Sık albüm yapmazlarsa, bir şarkıyı lanse edip de tutturamazlarsa kayboluyorlar. Yapılan işlerden dolayı, dünyanın, hayatın hızlanmasından da dolayı insanların beklentileri de çok farklı. Sadece sanatçılara yüklenmemek lazım. Çok zorlaştı her şey.

Emel Hanım gündelik hayatında ne yapar? Nelerle meşgul olur? Neler izler? Neler dinler?

Emel Sayın: Ben, çok çalıştığım için hep bir ev özlemim var benim. Yenemediğim bir özlem bu. Evimde olmayı çok seviyorum ve evimde kolay kolay sıkılmıyorum. O kadar çok CD'im vardır ki her türden müziğe sahibim. O günkü ruh halime göre bunları dinlemeye çalışırım. Film izlemeyi, düşünmeyi ve bahçeyle ilgilenmeyi çok severim. En büyük zevklerimden biri bahçemdir. Bitkilerle ilgilenmek beni en çok dinlendiren şeydir. Bir kedim, bir köpeğim var. Onlarla olmaktan da büyük keyif alıyorum. Televizyonu kısmen takip ediyorum, çok fazla esiri olmaktan istemiyorum. Alışveriş yapmaya bayılıyorum ama giyim falan değil. Onlardan bıkmışım herhalde. Mutfak alışverişi. Ailemle vakit geçirmeyi de çok severim. Arkadaşlarım vardır ama çok sık beraber olduğum, görüştüğüm arkadaşlarım yoktur. Telefon konuşmalarını hiç sevmem ama mec-buren konuşurum. Bilgisayarla bir türlü barışamadım. Sonradan bazı alışkanlıkları edinmek zor geliyor. Biz bilgisayarla büyümedik; ama çok önemli olduğunu da biliyo-

rum. Yani ben sade yaşamayı, kendi dünyamda olmayı çok seviyorum. Herkes bunu yapamaz belki ama ben bunu yapmayı çok seviyorum. Kendi kendime kalmak, yalnızlık, düşünmek... Bir de hikâyeler yazarım.

Kadir İnanır'la film yapma teklifi aldınız mı?

Hayır. O hep Türkan Şoray'la oynardı. Kadir İnanır'la hiçbir film teklifi gelmedi bana. Ama kendisi çok beğendiğim bir aktördür.

Emel Sayın Kimdir?

20 Kasım 1945'te Sivas'ta doğan Emel Sayın, on üç yaşında Arif Sami Toker'den müzik dersleri almaya başladı. Daha sonraki üç yıl boyunca Münir Nurettin Selçuk'tan ders alarak müzik eğitimine devam etti. Orta öğretimini bitiren Emel Sayın eğitime İstanbul Belediyesi Konservatuarı (Beşiktaş) Şan Bölümü'nde devam etti. Bu dönemde, Hürriyet Haber Ajansı'nın açtığı yarışmaya katılan Emel Sayın Münir Nurettin Selçuk'a ait ağır bir klasik okuyarak 'Ses Kraliçesi' seçildi. Henüz on yedi yaşındayken Ankara Gençlik Parkı'nda, Necdet Yazar'ın gazinosunda, ilk defa sahneye çıktı. 1963 yılında Ankara Radyosu'na özel bir sınavla solist olarak giren sanatçı yaklaşık yedi yıl boyunca Radyo'ya hizmet verdi. Sanatçı daha sonra Egemen Bostancı'nın teklifiyle İstanbul müzik piyasasına transfer oldu ve Lalezâr Gazinosu'nda assolist olarak sahne almaya başladı.

Başlıca Filmleri

Rüzgâr (1980)

Acı Hatıralar (1977)

Hasret (1974)

Mavi Boncuk (1974)

Düşman (1973)

Yalancı Yârim (1973)

Gülizar (1972)

Süreyya (1972)

Feride (1971)

Hicran (1971)

Makber (1971)

Şampiyon (1970)

Eyvah (1970)